

GENERATIE B

Joost Vandecasteele

Generatie B

*(of Hoe de wereld perfect
functioneert zonder mij)*

Lebowski Publishers, Amsterdam 2017

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met en

Eerste druk, 2009 (De Arbeiderspers, Amsterdam)

Zevende, herziene druk, februari 2017

© Joost Vandecasteele, 2017

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2017

Foto auteur: © Geertje De Waegeneer

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagbeeld: Toon Aerts

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3719 9

ISBN 978 90 488 3720 5 (e-book)

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Hoe ik God uit het meisje kreeg 7

Genesis: CityBis 14

Nooit meer vrede 23

Hoe de wereld perfect functioneert zonder mij 41

Hand tot mond 95

Laatste gesprek met Brulletje 106

Weer een dag zonder iets bij te leren 122

Waarom ik doe wat ik doe 128

Negen 136

Bijna-Mens 163

Hoe ik God uit het meisje kreeg

En de ochtend daarop kleefde nog steeds op mij de geur van sigaretten en goedkoop glijmiddel. Zo was ik in staat mij alles te herinneren. Tot in de kleinste details.

Detail nummer één. Ze was absoluut anders dan de anderen. Ze was lang en donker en schoon en ongelooflijk gelovig. Heel haar leven was ze zot van God. Tot dit weekend, tot ze mij tegenkwam. Al bleef ze heel de tijd volhouden dat ik niks te maken had met haar spirituele crisis. Ik was maar een werktuig, een manier om Jezus uit haar systeem te krijgen. Het enige wat ik moest doen, was alle restanten van 28 jaar devotie uit haar lijf neuken.

Twee. Ik was het die haar aansprak, niet omgekeerd. Wat zij ook moge beweren. Ik was het die haar benaderde in een veel te druk café, aan een toog met een dikke laag gemorst alcohol. De klanten bestonden uit vaste en wisselende zatlappen. Wij behoorden bij de tweede groep. Het was dat soort plek waar vrouwen van vijftig binnenkwamen, helemaal opgemaakt en prissy prissy om dan na vijf rode Martini's op de tafels te dansen en te roepen hoe ze in Mexico geld verdienden door het pijpen van andere uitwisselingsstudenten. Toen ik binnenkwam, was ze er al. Ik heb geen flauw idee hoelang ze er al zat en hoeveel mannen voor mij haar al be-laagd hadden. Maar ik was zeker niet de eerste, afgaand op de lege getrakteerde glazen voor haar en de half verveelde half geïrriteerde blik in haar ogen.

Drie. Ze nam me mee naar een hotel dat nauwelijks die term verdiende. Alles was wel aanwezig in de kamer, een bed, een kast, een lavabo, maar niks van dit alles zag er stevig genoeg uit om de volgende ochtend te halen. In de gebarsten spiegel vol vlekjes van uitgeduwde jeugdherinneringen bekeek ze haar zopas geplaatste tatoeage van een enorme omvang. Zelf vond ze het een gepaste fuck you naar haar ex-sekte, ik vond het gewoon grappig. Ze scheurde de folie van haar heup en haalde een tatoeage van het laatste avondmaal met een paar aanpassingen tevoorschijn. De voornaamste aanpassing was dat iedere apostel vervangen was door een kwijlende mongool en Jezus door een blinkende stijve met een strikje juist onder de eikel.

Vier. Na mijn openingszin in de bar meende ze mij te herkennen van de televisie. Ik loog en zei dat het kon. Ze was de zoveelste in een lange rij die mij verwarde met één of andere komiek met krullen. De enige keer dat ik iets met televisie te maken had, was toen ik een straatinterview voor het middagjournaal weigerde. Je kent dat soort interviews wel, ze klampen één iemand vast op straat, vragen zijn opinie en concluderen hieruit dat de hele natie dezelfde mening is toegedaan. De komiek in kwestie was de laatste tijd niet meer van het scherm te branden, zelfs al zou je dat willen. Maar zolang het mij af en toe een dronken fan opleverde, vond ik de verwarring niet zo erg.

Vijf. De droom die ik had toen we even indommelden. Ik droomde dat ik niet meer alleen woonde. Dat er zich mensen verstoppen achter mijn gordijnen, in de muren. En als ik ging slapen, zaten ze in mijn keuken. Zwijgend en zuipend. Want 's ochtends vond ik bierblikjes in de lavabo en peuken in het tapijt. In het begin probeerde ik ze nog te vinden. Maar dat vonden ze niet leuk. Dat hadden ze met magneetletters op de koelkast geschreven. Ik had er mij bij neergelegd dat ik het huis deelde met vijf anderen die ik nooit zag en die mij nooit lastigvielen. Ze ruimden alleen nooit op.

Zes. Steeds weer die tranen die ze zou laten tussen twee zondes door en dat ze dacht dat ik ze niet zou opmerken. Maar in een kamer zo klein als de onze was iedere druppel te zien, te voelen en soms te ruiken. Na een paar uur van stilzwijgend gevrij lagen we uitgeput, vooral ik dan, op het bed starend naar het afbladderend plafond. Ze wreef vlug de tranen uit haar ogen en om haar op te beuren stelde ik voor vormen te zoeken in de vochtvlekken op het plafond. Onze sterrenhemel bestond uit een olifant die struikelt, de burgemeester van Neo-Sparta met een hoed en jaloeise hond die twee taterende pinguïns bespiedt. Ze moest wel lachen.

Zeven. Als laatste onderdeel van mijn missie moesten we diezelfde nacht nog iets eten. Het maakte haar niet uit wat. En om vier uur 's nachts maakt het niemand wat uit wat er naar binnen gept wordt. Dit zijn de oorlogsverhalen van onze generatie. Ze spelen zich af in restaurants en fastfoodketens. Zoals onze voorvaderen elkaar imponeerden met legendarische veldslagen, moeten wij het stellen met legendarische gerechten. We steken elkaar de loef af met mythes over ongeloofwaardige gore schotels en hoeveel we er durfden van eten. De plek van ons afscheidsmaal was zeker een anekdote in wording.

Zij bestelde iets met frieten en ik iets met rijst. We aten frieten met rijst. Voor de eerste keer die avond vroeg ze hoe ik me voelde en dan wie ik eigenlijk was. Ze vroeg iets te vertellen, over vroeger. Ik mocht het zelfs verzinnen, maar liever niet. Ik dacht even na, keek hoe ze de laatste rijstkorrels met een natte vinger oppikte en begon met een zachte stem te vertellen zodat ze dicht bij mij moest kruipen om het goed te horen.

'Mijn vader heeft zich nooit veel van mij aangetrokken, volgens mijn moeder is dat te wijten aan zijn eigen gebrekkige opvoeding door diens vader (bij zijn geboorte vond mijn grootvader het niet nodig om zelf aanwezig zijn, dus betaalde hij de buurman een frank

per uur om in de wachtkamer te gaan zitten en een sigaar aan zijn vrouw te geven als het een zoon was. Na acht uren van weëen besloot de buurman de sigaar zelf op te roken en te melden dat het een prachtige dochter was geworden. Het heeft bij mijn grootvader zes jaar geduurd voor hij besepte dat hij verkeerd geïnformeerd was). Dus een uitstap met ons tweeën, ik tien en hij van onbekende leeftijd, werd door ons beiden met een zekere nervositeit benaderd. We deden ons best om het niet te laten blijken, maar de stiltes waren veel te lang. Zonder een duidelijk plan in zijn hoofd zette hij mij op de passagierszetel en begon doelloos rond te rijden. Op de radio de veel te zoete tonen van een vergeten Frans chanson, iets over een *amour* die smeekt om liefst *toujours* te zijn. We verlieten onze wijk en gingen linksaf naar een voor mij, in tegenstelling tot rechtsaf richting centrum, nog onbekend terrein, de witte vlek op de landkaart. Maar naarmate de trip vorderde, transformeerde de sfeer van spannend naar zorgwekkend. Ik weet dat dit heel fout klinkt, maar ik begon mijn vader te verdenken en gruwelijke scenario's te verzinnen. Dat hij mij zou knevelen en verzaard met een blok beton het kanaal in zou gooien. Gaf hij maar één woord van uitleg, dan zou dit moment iets dragelijker zijn.

Minuten en kilometers verstreken. Het landschap veranderde van industrie naar velden naar huizen. Een andere stad, beetje zoals de onze maar niet helemaal. Een andere wijk, beetje zoals de onze maar ook niet helemaal. Het soort wijk waar elk huis identiek en inwisselbaar was. Enkel de brievenbussen waren anders, als uitingen van ieders individualiteit. We stopten voor een huis met voor zich een kleine boomstam waarin reclamefolders zijn gepropt.

‘We zijn er.’

Ik knikte alsof ik al vanaf het begin wist dat dit de eindbestemming zou zijn. We betraden samen, zijn hand op mijn rug, het grindpad. Halverwege was het krakend geluid van een massieve houten voordeur te horen en in de deuropening verscheen een vrouw met hoogblond haar stekelig geknipt. Ze leek verre van fris maar klampte

zich stevig vast aan haar idee van jeugdige schoonheid. Eén aanblik was voor mij voldoende om te beseffen dat deze vrouw, ongeacht haar betekenis, mij afstootte en dat het nooit goed zou komen tussen ons.

Mijn vader verplichtte mij tot een handje geven. Haar hand was zacht en vochtig door net aangebrachte dagcrème. Haar lichtverdorde lippen gaven mij een kus op de wang en mijn hand niet loslatend sleurde ze me mee naar binnen. Naar een huiskamer gevuld met speelgoed beneden mijn leeftijdscategorie en ergens in die Duplo-puinhoop zat een mensje verborgen. De dwerg bleek een peuter te zijn, een jongen van half mijn leeftijd. En zonder dat ik iets zei, beantwoordde mijn vader de vraag die ik niet durfde stellen.

‘Dit wordt je nieuwe broertje.’

Ik keek naar mijn vader, nu met zijn arm rond de onderrug van deze onbekende vrouw.

‘En dit wordt je nieuwe moeder. Wanneer jouw mama volgende week weg is op weekend, wil ik dat jij je koffers pakt en dan samen met mij, Rosanne en kleine Pieter hier komt wonen. Dan is al dat speelgoed ook van jou.’

Het enige wat ik me nog herinner, is dat ik ben gaan gillen. Lang en hard. Geen flauw idee hoe mijn vader mij ooit terug in de auto kreeg en hoeveel Big Mac’s hij in mijn mond moest proppen voor ik stopte met kriesen. Ik wou dit allemaal niet, maar ik was een kind en mijn mening was ondergeschikt aan de orgasmen die Rosanne mijn vader kon schenken.

Toen mijn moeder terugkwam van haar bonding weekend met de collega’s, haar benen vol brandnetellittekens en haar kop bonkend van de te luide busritsing-alongs, vond ze geen briefje, maar een tijdschrift op tafel. Mijn vader had er niks beter op gevonden dan de afscheidsbrief op te sturen naar een tijdschrift die het integraal publiceerde onder de rubriek ‘laatste Pasen samen’. Omdat de zelfgeschreven brief zijn enige kopie was en hij te lui was om het opnieuw neer te pen- nen, liet hij gewoon het tijdschrift achter met op de cover een post-it ‘zie pag 81, salut’. Mijn echte moeder belandde, begrijpelijk, in een

depressie en hierdoor werd ze door de rechter ongeschikt bevonden om de voogdij over mij te verkrijgen. Acht jaar later heb ik ook alle contact verbroken met mijn vader en alles wat hij heeft opgedrongen.

Pas op mijn vijftiende had ik al mijn moed verzameld om mijn moeder weer op te zoeken. Hoewel mijn vader de ware schuldige was, voelde ik mij toch een verrader omdat ik zo lang gewacht had. De ontmoeting verliep ook niet zoals televisie het zou weergeven. Door de vele jaren radiostilte had zij mij geklasseerd als een relikwie uit een ver vergeten verleden. Ik was nog altijd haar zoon, maar ze had ook nieuwe zonen die wel bleven en wel afkomstig waren van een trouwe man. Misschien zag ze al te veel mijn vaders sporen in mijn onvolgroeid lijf. Omdat ze liever had dat ik niet binnenkwam, deden we maar onze grote emotionele scène op het net aangelegd terras, maar dan zonder de grote emoties. Ik kreeg een glas zelfgemaakte icetea aangeboden, een nieuwe hobby van haar, en we begonnen een gesprek met alleen maar onbenulligheden. Ze wou niks weten over hem en ook niet zoveel over mij. Maar ze was wel meer dan bereid om over haar eigen persoonlijke groei en haar nieuw leven zonder ons te vertellen.

‘Die depressie is het beste dat mij ooit is overgekomen. Het heeft me verlost van alle ballast, alle zaken die ik eigenlijk al vanaf het begin niet wou. Maar ik besepte pas achteraf hoeveel tijd ik verloren heb. Maar nu ben ik met belangrijke dingen bezig, mijn kinderen, mijn vrijwilligerswerk in de wereldwinkel, mijn moestuin. Ik ben blij nu. En ik zou het graag zo willen houden.’

Ik was misschien nog niet volwassen, maar zeker geen idioot. De verzoening waar ik stiekem op had gehoopt, zou er nooit komen. Volgens die vrouw hier was ik een soort test, een hindernis die ze nu met glans had overbrugd. Vanaf dat moment had ik weer alle recht en reden om mijn beide ouders hartstochtelijk te haten, het voorrecht van de ware puber.’

De ex-volgeling vroeg niet eens of het echt gebeurd was, ze kon dat wel raden.

Acht. De beloftes die we elkaar wijsmaakten, over later en ons. Over hoe ik haar in huis zou nemen en voor haar zorgen. Over hoe zij voor mij zou kiezen en niks anders willen. Over hoe we samen de demonen uit ons systeem zouden krijgen en een leven leiden bevrijd van alles. Over hoe dit het begin zou zijn van iets fantastisch, deze nacht de anekdote over onze ontmoeting die we nog jarenlang zouden vertellen en lachen. Heel veel lachen. Zo blij dat we elkaar gevonden hadden, twee rusteloze zielen in een ziellose stad. Ze zei 'dank u voor het verhaal' en liet mij alleen in dat fastfooding. Om haar spullen op te pikken in het hotel. Dan ging ze mij bellen. Mijn taak zat erop. Ik heb God verdreven uit een meisje met vuile seks en droevige verhalen. Mijn eerste exorcisme met glans volbracht.

Negen. Toen de politie haar vond, was ze al vier uur overleden. Eerst had ze de bodem van de badkuip volgeschreven met zwarte lipstick, dan een overdosis pillen genomen om vervolgens plaats te nemen in dat bad vol water. Het water en het schokken van haar lijf tijdens de laatste seconden van doodstrijd zorgden ervoor dat de letters op de bodem uitgesmeerd werden en zich onleesbaar publiceerden op haar naakte rug, als morsecode op haar tatoeage. Met als enige bedoeling mij wakker te houden 's nachts, wetend dat ik het mysterie dat ze was nooit zou kunnen loslaten.

Genesis: CityBis

‘Welkom in CityBis, waar de klanten thuis zijn. Hoe kan ik u helpen?’

Ik kijk naar de winkelbediende en dan weer naar de muur van melk. En ik kan niet kiezen.

Iedere mogelijke variatie op zuivel staat te koop. Volle melk met colasmaak. Groeimelk met gemalen Rilatine. En ik kan niet beslissen.

‘Is dit uw eerste bezoek aan CityBis?’

Voor zover ik mij herinner, begon alles met zitbanken. Ze moesten allemaal weg. Uit alle winkelcentra. Om hangjongeren te weren. En er moest meer licht komen. Maar hoewel de tl-lampen meer licht gaven dan een Jezus met Duracell-batterijen en bejaarden bijna flauwvielen van vermoeidheid op zoek naar een plek om te zitten, bleef dat onaangename gevoel van onveiligheid hangen in onze vaderlandse shopping malls.

‘Meneer?’

Drastischer maatregelen drongen zich op. Meer security, meer screenings, meer camera's. En langzaam keerde het tij. Het was opnieuw fijn vertoeven voorbij de automatische schuifdeuren. Zo fijn zelfs dat mensen deze winkelparadijzen weigerden te verlaten. Eenmaal binnen leek buiten veel te grimmig en gruwelijk. Meer en meer mensen moesten met meer en meer dwang tegen sluitingstijd naar buiten geëscorteerd worden. Kinderen klampten zich vast aan de pilaren. 's Nachts werden expedities georganiseerd op zoek naar verstopte gezinnen. Het kon zo niet blijven duren.

‘Excuseer?’

En het antwoord op dit fenomeen was even logisch als simpel.

Maak van klanten huurders. Enorme woonkazernes werden boven op de winkelcentra gebouwd. Een plek waar de consument nooit meer dan honderd meter verwijderd is van het product. Het succes was overweldigend. In minder dan drie uur was ieder appartement verhuurd en werden over heel deze stad gelijksoortige projecten opgezet. De grootste van allemaal is CityBis met een capaciteit van duizend inwoners. Het enige wat de huurders nog buiten moeten doen, is geld verdienen om dat binnen weer uit te geven. De uitverkorenen zijn diegenen die nooit meer naar buiten moeten.

‘Meneer?’

Zoals hij hier naast mij.

‘Hebt u al onze nieuwe verse melk met echt pulp vlees geprobeerd, meneer?’

Ondertussen fluistert de intercom doorheen de hele winkel.

‘Psst... psst, ken je mij nog? Ken je deze stem nog? Natuurlijk ken je deze stem nog. Het is die vertrouwde stem. Die stem die je helpt en je geheime kortingen toefluistert. Ik gids je door al die rijen gevuld met goody good goods. Dus neem dat mandje, duw dat karretje, check die prijzen. Komaan, neem die shampoo, je weet dat je dat wilt. Verwen jezelf. Ja, dat is het. Goed zo. Ik wil het volgende nummer opdragen aan al die mensen in rayon zes waar de dieetyoghurt goedkoper dan ooit is.’

De winkelbediende staat nog steeds met dat bekertje melk voor mij. Hij wil dat ik drink, om mijn maagsappen in gang te zetten. Om mij hongerig te maken. Ieder detail in deze winkel is bedoeld om mij meer te laten kopen. Alle dure producten staan links in het rek, want we lezen van links naar rechts. Alle speelgoed staat op de tweede rij zodat peuters kunnen wijzen en krijsen. Vloeren blinken hier nooit, want huismoeders voelen zich ongemakkelijk op een plek properder dan thuis. Ik aanvaard zijn melk en verberg deze iets later tussen de deodorants.

Ik verdwijn voor iemand de winkelpsychologe op me afstuurt. Gratis sessie na vijftuizend spaarpunten.

Ik ben geen huurder, maar ik kom hier graag om overdonderd te worden. De toekomst heeft hier onderdak gekregen, met zelfs een eigen soundtrack. Overal verspreid hangen er enorme schermen met nooit-aflatende reclamespots. CNN, maar dan zonder de feiten.

Ik neem de grootste roltrappen van Europa naar het grootste overdekt terras van Europa, zeven verdiepingen onder de grond. De Kuip is een adembenemende verzameling van honderden tafels en stoelen omsingeld door tientallen eetgelegenheden. Onder elke tafel is er een luidspreker verborgen waaruit tsjirpende vogels weerklinken en hier en daar een ventilator om de illusie van buiten te simuleren. Ergens in dat labyrint zit Evy, een permanente bewoonster, die mij af en toe uitnodigt om haar contact met de buitenwereld niet te verliezen. Vaak lieg ik om indruk te maken.

‘Ze hebben in China auto’s uitgevonden die kunnen vliegen, maar ze krijgen ze niet meer naar beneden. Dus overal hangen er nu auto’s in de lucht en als de benzine op is, storten ze gewoon naar beneden. Ze hebben borden geplaatst met daarop PAS OP, VALLENDE AUTO’S.’

Alle tafels zijn bemand met gezinnen die zich omringd hebben met forten van plastic zakken. Mijn telefoon gromt in mijn binnenzak.

‘Ja?’

‘Gewoon doorlopen.’

Met de telefoon tegen mijn oor gedrukt baan ik me een weg tussen krijsende kinderen en uitpuilende zakken.

‘Nu naar links... rechtdoor... voorbij die dikke naar rechts... en dan bij die plant naar links...’

Dieper en dieper verdwijn ik in dit doolhof met als enige houvast een fijn stemmetje dat me bevelen influistert

‘Rechtdoor... links... doorlopen... nu links...’ (klik)

En daar sta ik dan, in het midden van alles en iedereen met een stille telefoon in mijn hand.

‘Psst, ik zit hier.’

Ik draai me om en ze heeft gelijk. Maar deze keer is ze niet alleen. Evy is dat soort meisje dat zo veel mogelijk flikkers om zich heen

verzamelt en die uitwisselt met andere faghags. Deze keer heeft ze een lang, strak en pezig exemplaar gevangen. Gedurende het hele gesprek zal dit creatuur zich enkel bezighouden met het leegslurpen van zijn aardbeienmilkshake en non-stop sms'en versturen zonder een antwoord af te wachten.

Nu richt ik mijn aandacht op haar. Hoewel ze al ver voorbij de twintig is, lijkt ze nog altijd niet volgroeid, met haar kleine handjes met afgeknaagde nageltjes die nauwelijks een glas kunnen omvatten. Ze draagt een truitje dat juist te kort is zodat het een schattige vetring rond haar buikplaneet ontbloot. Ze wacht niet tot ik zit.

Zij: 'Oké, zeg gewoon wat je denkt. Het heet Sorry Dag. Qua datum waarschijnlijk ergens tussen Valentijn 2.0 en De Grote Solden. De bedoeling is dat we ieder jaar als natie onze excuses aanbieden voor fouten in het verleden. We dachten dit jaar met het thema slavernij te beginnen. De merchandising vindt zichzelf uit, Sorry-chocolade, compilatie-cd's met alleen excuusnummers, gethematische gezelschapspelen zoals Schepen en Slaven...'

Ik: 'Of Sorry voor onze solden.'

Zij: 'Exact. Dus je vindt het goed?'

Ik: 'Ik zou het wel vieren, denk ik.'

Hij: (slurp)

Zij: 'Dat is de bedoeling. En hoe gaat ie?'

Ik: 'Goed. Maar ik wil eerst iets bestellen. Hoe werkt dit hier?'

Zij: 'Heel simpel. Je belt naar dit nummer en zegt wat je moet hebben. Ze komen het dan brengen.'

Ik: 'Oké... welk tafelnummer hebben we?'

Zij: '2041-B-55-zuid.'

Ik: 'Hallo? Is dit Worlds' Best Fishsticks? Ik wil een cola alstublieft... 2041-B-55-zuid... nee, ik ga cash betalen... nee, echt alleen een cola... omdat ik al gegeten heb... een lasagne... ja, het was wel lekker... nee, gewoon die cola... ik heb een blauw hemd aan en ik lijk een beetje op die komiek van 'Dingenzingen'... nee, ik meen het, enkel een cola en niks meer... dank u wel.'

Zij: 'Dat is waar, jij lijkt daar echt op. Maar vertel, wat gebeurt er zoal?'

Hij: (slurp)

Ik: 'Niet veel. Er is weer een nieuwe messias.'

Zij: 'Nog één?'

Ik: 'Ja, maar deze heeft wel de beste boodschap die ik ooit gehoord heb.'

Zij: 'En die is?'

Ik: 'Hij beweert dat God eindelijk alle gebeden heeft beluisterd en een fax heeft gestuurd naar de president, de paus en naar hem. En op de fax stond er "hou ermee op, het is niet meer grappig".'

Zij: 'Niet slecht. Aan hoeveel messiasen zitten jullie buiten al?'

Ik: 'Rond de driehonderd of zo. Er zijn nu ook plannen om op televisie een wedstrijd te organiseren naar de leukste messias.'

Zij: 'Eigenlijk is het niet zo slecht om zoveel messiasen te hebben. Dan kun je tenminste kiezen, dan heb je een messias die het dichtst bij je persoonlijkheid aanleunt.'

Ik: 'Exact. Moet je niet altijd met die kerel over religie praten, maar het ook hebben over je gemeenschappelijke hobby's. Ik en mijn messias houden enorm van naakt fonduen of zoiets. Ik wist niet eens dat messias een meervoud had.'

Zij: 'Ja dat moet wel, maar ik twijfel tussen messiasen of messiae.'

Ik: 'Het zal alle twee wel goed zijn. Zeg, waar blijft mijn cola?'

Zij: 'Ik zie ze al lopen. Is er nog iets gebeurd?'

Ik: 'Niet echt. In het zuiden zijn er wat betogingen tegen de vrede. Ze zijn het beu, zestig jaar zonder een oorlog. Iedereen mag vechten, behalve Europa. Terwijl er nog zoveel haat over is. Ze scanderen slogans als 'alstublieft een oorlog, dan komt alles in orde' en 'geef ons nog een kans'. Er zijn plannen om toch nog een nieuwe Big Brother te maken. Ze gaan nu twaalf rolstoelpatiënten in een huis steken met één ladder. Wie eerst bovengeraakt, heeft gewonnen. Ze rekenen dat het zes jaar gaat duren.'

Zij: 'Oké. Zeg, ben jij trouwens nog altijd samen met die ene die haar pekinnees in brand heeft gestoken?'

Ik: 'Nee, die was echt te zot voor woorden.'

Zij: 'Oké, dat is goed om te weten. Ik moet even naar het toilet.'

Ze laat mij alleen met een onbekende starende homo en het probleem is, ik weet nooit wat die mannen van mij verwachten. Tot hij met het puntje van zijn tong langs het rietje glijdt.

Hij: 'Je gsm is aan het piepen.'

Ik: 'Dat is niet waar.'

Hij: 'Toch wel.'

Ik kijk naar mijn schermje en het is Evy.

Ik: 'Hallo, waarom...'

Zij: 'Zeg, wat is er?'

Ik: 'Wat is er?'

Zij: 'Zeg, wanneer is dat gebeurd en wrijf over je voorhoofd.'

Ik: 'Wanneer is dat gebeurd?'

Zij: 'Zeg, ik kom eraan en kom dan naar de toiletten.'

Ik: 'Ik kom eraan.'

Tien meter later.

Zij: 'Ik wil niet dat hij het weet.'

Ik: 'Wat niet weet?'

Zij: 'Dat zul je wel zien.'

Ik: 'Wie is die kerel eigenlijk?'

Zij: 'Gewoon een vriend. Zie je mij staan?'

Ik: 'Ja.'

We bergen allebei onze telefoon op en verdwijnen in de enorme toiletten. De witheid is zo helder dat het pijn doet aan de ogen. Zo moeten de wc's in het paradijs eruitzien. Het enige wat al dit werkelijk maakt, is het piepen van onze schoenen over de versgeboende vloer.

Zij: 'We hebben niet veel tijd, maar ik zou het wel appreciëren als we nu zouden neuken.'

Ik: 'Oké.'

We kiezen het laatste hokje en ontkleden ons haastig en onhandig. Waarom ontmoet ik nooit eens vrouwen die even de tijd en de moeite willen nemen om een keer degelijk de liefde te bedrijven? Omdat we beiden onze schoenen vergeten uit te doen, blijven onze broeken steken aan onze voeten en moeten we steun zoeken tegen de muur om niet te vallen. Het is een zielige bedoening. Ik wil aan haar tepels zuigen maar haar bh blijft die bedekken. Onze lijven zitten verwrongen in een pijnlijk kluwen van lippen, vingers en occasioneel bloot vlees. Het is een gedoe zonder nut of genot. Maar we maken veel goed met heftig kussen. Onze tongen woelen wild tegen elkaar. Geen van ons komt klaar, maar dat is niet erg. Zegt ze.

Zij: 'Ik moet terug.'

Ik blijf nog even en voel het verschaalde sperma samen met mijn pis buitenstromen. Ik vertrek en wil naar huis. Om niet opgemerkt te worden door die flikker neem ik aan de andere kant van De Kuip een lift naar boven.

Ik kom op een verdieping terecht waar ik nog nooit ben geweest. Deze vloer is enkel gevuld met kledingwinkels. Ondertussen blijven de reclamespots doorbulderen op de flatscreens. Ik zie op het scherm een zelfmoordterrorist beladen met bommen een discotheek binnenstappen. Maar voor hij de knop indrukt, wordt hem een cola aangeboden door een bloedmooi meisje. Hij drinkt en beslist dan maar om ook te feesten.

Ik stap de eerste de beste winkel binnen en wordt direct verwelkomd door een verkoopster die uitstekend is opgeleid om mij hier buiten te krijgen met volle zakken. Dat merk ik al aan haar eerste zin.

'Hoe kan ik helpen?'

En niet:

'Kan ik u helpen?'

Want je mag de klant nooit de kans geven om nee te zeggen. En straks als ik een broek pas, zal ze even naar mijn kont staren en haar adem inhouden zodat het lijkt alsof ze bloost.

Drie kwartier later stap ik de winkel uit met vier broeken en vijf hemden die in geen enkele combinatie bij elkaar passen. Ik neem een roltrap naar boven die mij hopelijk dichterbij de uitgang brengt, maar de volgende verdieping is nog vreemder dan de vorige. Als een astronaut gedropt op een winkelplaneet zoek ik naar een teken van leven. Verkoopsters en veiligheidsagenten genoeg, maar geen enkele andere klant die ik zou kunnen volgen naar de buitenlucht.

Ik draai mij om en weet niet meer goed vanwaar ik kom. Deze plekken zijn dan ook ontworpen om in te verdwalen. Er zijn geen hoeken in winkelcentra, er is geen links of rechts bij de fontein. De temperatuur en de intensiteit van het licht blijven steeds gelijk. Alles hier heeft als bedoeling om de klant te desoriënteren bij iedere nieuwe stap die hij zet.

En het werkt, want ik heb geen flauw idee waar ik ben en ik vertik het om het te vragen. Mijn aankopen meesleurend zet ik mijn exploratietocht verder. Ik ben er bijna. Denk ik.

De steeds afnemende drukte in CityBis doet me vermoeden dat het nacht is. Omdat de pijn in mijn benen mij verplicht om nog moeizamer te slenteren, zoek ik een zitbank om te rusten. Maar die hebben ze niet meer. Ik vlucht een toilet binnen en ga zitten. Ik gebruik mijn nieuwe broek als kussen tegen de muur en sluit even de ogen.

Heel even maar.

Ik schiet wakker en volgens mijn gsm is het zes uur 's ochtends. Ik fris mij op in de lange rij lavabo's en probeer mijn gezicht droog te krijgen door het onder een hete luchtblazer te houden. Maar dat lukt niet, nu ben ik nat van water en van zweet.

Ik laat mijn spullen achter in het toilet en zoek een plek om te ontbijten. Ik vind een broodjeszaak met maar één tafel verscholen tussen twee megaplatenzaken. Het personeel bestaat uit twee puisterige pubers die niet kunnen wachten tot ik weg ben zodat ze elkaar verder kunnen betasten tussen de bevroren belegde broodjes achterin. Ik neem een stapel servetten en teken voor mezelf een plattegrond van

CityBis. Ik schat dat ik nu op de vierde verdieping onder de grond zit en duid aan waar het toilet ligt met mijn spullen erin. Ik situeer mijn huidige positie en kijk rond naar de dichtstbijzijnde roltrap.

Met mijn gekrabbeld plan in mijn achterzak doorzoek ik deze plek. Ik kom op etages terecht waarvan ik vermoed dat er nog nooit klanten voor mij zijn geweest. En als ik dan een verkoopster aanspreek waarvan ik denk dat ze me niet zal uitlachen, krijg ik als antwoord:

‘De uitgang? Ik zou het niet weten.’

Uren verstrijken zonder resultaat. Moe en geïrriteerd gebruik ik mijn plan om de weg terug te vinden naar mijn geannexeerd toilet, om daar uitgeput in slaap te vallen.

De volgende dag levert even weinig op als de vorige dag. Hoewel ik het gevoel heb dat ik heel beredeneerd te werk ga, lijkt deze plek bestand tegen iedere logica. Verdiepingen zijn kopieën van elkaar en de roltrappen lijken nergens naartoe te leiden. Elke keer schrijf ik een nieuwe stapel servetten vol met mogelijke ontsnappingsroutes, maar geen van hen levert iets op.

Herinneringen aan een leven en een wereld buiten CityBis worden vaag. Op de vierde dag denk ik even dat ik de weg naar De Kuip heb gevonden, maar eenmaal daar blijkt het een ander terras te zijn, nog dichterbij de kern van de aarde. Daar tref ik andere eetgelegenheden aan zoals De Tofuhut en De Sausfabriek, en heel even overweeg ik om hier dan maar een job te zoeken. Om een CityBisser te worden en op te geven.

Na zes dagen hebben ze mij gevonden in mijn helverlicht toilet huisje. Ze zetten mij aan de deur, geven mij vier aankoopbonnen en een toegangsverbod. Maar ik ben duidelijk de enige die hiervan de ironie inziet. Met een foto van mijn verwilderde kop sta ik nu in een bestand van ongewilde klanten, waarschijnlijk als enige blanke. Op de voor mij gesloten deuren hangen al de eerste affiches voor Sorry Dag en ik betrap mijzelf op een lichte vorm van trots.

‘Sorry voor onze solden.’